

Peter Swanson a absolvit Colegiul Trinity, Universitatea Massachusetts Amherst și Colegiul Emerson. Este autorul mai multor romane: *Fata cu un ceas în loc de inimă* (*The Girl With a Clock For a Heart*), nominalizat la LA Times Book Award, *Cei care merită să moară* (*The Kind Worth Killing*), câștigător al New England Society Book Award și nominalizat la CWA Ian Fleming Steel Dagger, *Her Every Fear*, *O minciună perfectă* (*All the Beautiful Lies*), *Before She Knew Him* și *Eight Perfect Murders*. Cărțile sale au fost traduse în 30 de limbi, iar povestirile și poeziile lui au apărut în *Asimov's Science Fiction*, *The Atlantic Monthly*, *Measure*, *The Guardian*, *The Strand Magazine* și *Yankee Magazine*. Trăiește în Somerville, Massachusetts, împreună cu soția.

PETER SWANSON

CEI CARE MERITĂ SĂ MOARĂ

Traducere din limba engleză și note

MIRELLA ACSENTE

LITERA

București

PARTEA ÎNTÂI
REGULILE BARURILOR
DIN AEROPORTURI

1

TED

– Hei, bună, a spus ea.

M-am uitat la mâna albă, cu pistrii, de pe spătarul scaunului de bar liber de lângă mine, din sala de așteptare de la clasa business din Aeroportul Heathrow, apoi am ridicat privirea către fața necunoscutei.

– Ne cunoaștem? am întrebat-o.

Chipul ei nu părea deloc familiar, dar accentul american, cămașa albă imaculată, jeanșii mulați băgați în cizmele până la genunchi, toate o făceau să pară una dintre îngrozitoarele prietene ale nevesti-mii.

– Nu, scuze. Doar îți admiram băutura. Pot? Și-a așezat trupul prelung și zvelt pe scaunul de piele rotativ și și-a pus geanta pe bar. Țla e gin? a întrebat, referindu-se la Martiniul din fața mea.

– Hendrick's, am răspuns.

A făcut un semn către barman, un adolescent cu păr țepos și bărbia lucioasă, și a cerut un Martini Hendrick's cu două măslina. Când i-a sosit paharul, l-a

ridicat în direcția mea. Mai aveam o gură într-al meu,

Reașă că am spus: meni și cărți

– Pentru imunizarea contra călătoriilor internaționale.

– O să beau pentru asta.

Mi-am terminat paharul și am cerut altul. Ea mi-a spus cum o cheamă, un nume pe care l-am uitat imediat. I l-am spus și eu pe al meu – doar Ted și nu Ted Severson, cel puțin nu atunci. Am stat în sala de așteptare de la Heathrow, plină de canapele și lumini, bându-ne băuturile, schimbând câteva remarci și confirmând că amândoi așteptam să ne imbarcăm în același zbor direct către Aeroportul Logan din Boston. Ea și-a scos din geantă o carte broșată subțire și a început să citească. Asta mi-a dat posibilitatea să o privesc cu adevărat. Era frumoasă – păr lung roșcat, ochii de un albastru-verzui luminos, ca al apelor tropicale, iar pielea atât de pală, încât aproape avea nuanța alb-albăstruie a laptelui smântânit. Dacă o astfel de femeie se așază lângă tine la barul din cartier și îți laudă băutura comandată, te gândești că viața e pe cale să ți se schimbe. Dar regulile sunt diferite în barurile din aeroporturi, unde tovarășii tăi de băutură urmează să dispară de lângă tine în direcții opuse. Și chiar dacă această femeie se îndrepta spre Boston, eu eram încă plin de o furie scârbită pentru toată situația de acasă, cu soția mea. Numai la asta fusesem în stare să mă gândesc în săptămâna petrecută în Anglia. Aproape că nu mâncasem, aproape că nu dormisem.

În difuzor s-a auzit un anunț în care am deslușit două cuvinte, *Boston* și *întârziere*. M-am uitat la

panoul de deasupra șirurilor de sticle de băutură fină și am văzut că zborul nostru fusese amânat cu o oră.

– Avem timp să mai bem un pahar, am spus. Fac eu cinste.

– De ce nu? a replicat ea și și-a închis cartea, așezând-o cu fața în sus pe bar, lângă geanta ei.

Triunghiul dragostei și al morții. De Patricia Highsmith.

– Cum e cartea?

– Nu e printre cele mai bune ale ei.

– Nimic mai rău ca o carte proastă și un zbor mult întârziat.

– Tu ce citești? a întrebat.

– Ziarul. Nu-mi plac cărțile.

– Și atunci, ce faci în avion?

– Beau gin. Plănuiesc crime.

– Interesant.

Mi-a zâmbit, pentru prima oară. Era un zâmbet larg, care i-a făcut o cută mică între nas și buza superioară și a dat la iveală niște dinți perfecți și o dungă subțire de gingie roz. M-am întrebat ce vârstă avea. Când se așezase lângă mine, mă gândisem că ar avea în jur de treizeci și cinci de ani, aproape de vârsta mea, dar zâmbetul ei și pistruii pali care îi stropeau podul nasului o făceau să pară mai tânără. Poate douăzeci și opt de ani. Vârsta soției mele.

– Și lucrez, bineînțeles, atunci când zbor, am adăugat.

– Cu ce te ocupi?

I-am oferit versiunea scurtă a poveștii, că finanțam și ofeream consultanță start-up-urilor. Nu i-am spus cum am făcut cea mai mare parte a banilor – vânzând

acele companii imediat ce păreau promițătoare. Și nu i-am spus că de fapt nici nu aveam nevoie să mai lucrez vreodată în viața mea, că fusesem unul dintre investitorii în valul de companii dot-com de la sfârșitul anilor '90 care reușiseră să-și transforme investițiile în cash chiar înainte ca balonul economic să explodeze. Am ascuns aceste lucruri doar pentru că nu aveam nici un chef să vorbesc despre ele, nu pentru că aș fi crezut că noua mea tovarășă de drum le-ar putea considera supărătoare sau ar putea să-și piardă interesul de a mai discuta cu mine. Niciodată n-am simțit nevoia să-mi cer scuze pentru banii pe care îi făceam.

– Și tu? Cu ce te ocupi? am întrebat-o eu.

– Lucrez la Colegiul Winslow. Sunt arhivist.

Winslow era un colegiu pentru fete situat într-o suburbie plină de verdeață la vreo treizeci de kilometri vest de Boston. Am întrebat-o ce face un arhivist și ea mi-a oferit ceea ce bănuiesc că era propria ei versiune prescurtată a muncii sale, cum că aduna și conserva documentele colegiului.

– Și locuiești în Winslow? am întrebat-o.

– Da.

– Căsătorită?

– Nu, nu sunt. Tu?

Chiar în clipa în care a spus-o, am remarcat ușoara mișcare a ochilor când s-a uitat după o verighetă pe mâna mea stângă.

– Da, din nefericire, am răspuns. Apoi am ridicat mâna, ca să-mi vadă inelarul gol. Și nu, nu obișnuiesc să-mi scot verigheta în barurile din aeroporturi în caz

că o femeie ca tine se așază lângă mine. Nu am purtat niciodată verighetă. Nu suport inelele pe deget.

– De ce din nefericire? a insistat.

– E o poveste lungă.

– Zborul nostru are întârziere.

– Chiar vrei să afli despre viața mea sordidă?

– Cum aș putea să refuz așa ceva?

– Dacă o să-ți povestesc, o să am nevoie de încă unul din asta, am spus și am ridicat paharul gol. Și tu?

– Nu, mulțumesc. Două sunt limita mea.

A tras cu dinții una din măslinile din scobitoare și a mușcat din ea. Pentru o clipă i-am zărit vârful roz al limbii.

– Întotdeauna spun că două Martiniuri sunt prea multe, iar trei nu sunt de ajuns.

– Nostim. Nu așa spunea și James Thurber¹?

– N-am auzit de el, am replicat cu un zâmbet afectat, deși mă simțeam puțin cam rușinat că încercam să-mi atribui un citat faimos.

Brusc, barmanul a apărut în fața mea și eu am mai comandat un pahar. Pielea din jurul gurii îmi dădea acea senzație plăcută de amorțeală pe care o ai de obicei de la gin și știam că eram în pericol de a deveni prea amețit și de a spune prea multe, dar astea erau regulile din aeroporturi, în definitiv, și, deși tovarășa mea de călătorie locuia la doar treizeci de kilometri de mine, deja uitasem cum o cheamă și știam că șansele să o mai văd vreodată erau foarte mici. Și mă simțeam bine să vorbesc și să beau cu o străină. Simplul fapt că

¹ James Thurber (1894–1961), umorist și caricaturist american

Libris
Reșetă

rosteam cu voce tare niște cuvinte făcea să mi se mai risipească o parte din furie.

Așa că i-am spus povestea. I-am spus cum soția mea și cu mine eram căsătoriți de trei ani și că locuiam în Boston. I-am spus despre săptămâna petrecută în septembrie la Kennewick Inn, pe coasta de sud din Maine, și cum ne-am îndrăgostit de locul ăla și am cumpărat un teren ridicol de scump, pe țărmul oceanului. I-am spus cum soția mea, pentru că are licență în ceva numit „Arte și științe sociale”, a decis că era calificată să colaboreze la proiectul casei împreună cu o firmă de arhitectură și în ultimele luni a petrecut cea mai mare parte a timpului în Kennewick, lucrând cu un constructor pe nume Brad Daggett.

– Și ea și Brad...? a întrebat ea după ce și-a băgat și cea de-a doua măslină în gură.

– M-hm.

– Ești sigur?

Așa că i-am dat mai multe detalii. I-am spus cum Miranda începuse să se plictisească de viața noastră în Boston. În primul an de căsnicie s-a dedicat decorării casei noastre de gresie din South End. După aceea, a lucrat cu jumătate de normă în galeria unei prietene din SoWa¹, dar încă de atunci știam că lucrurile începeau să-și piardă farmecul. Începuserăm să nu mai avem ce discuta în timpul prânzului, începuserăm să mergem la culcare la ore diferite. Și, mai important, ne pierduserăm identitățile care ne definiseră inițial în

¹ SoWa Boston (South of Washington), cartier din sudul Bostonului faimos pentru galeriile sale de artă, restaurantele, magazinele și piețele deschise

relația noastră. La început, eu eram omul de afaceri bogat care îi făcuse cunoștință cu vinurile scumpe și galele de binefacere, iar ea artista boemă care își petrecea vacanțele pe plajele thailandeze și căreia îi plăcea să piardă vremea în barurile de cartier. Știam că noi doi eram propriile noastre clișee, total opuse, dar pentru noi funcționa. Ne înțelegeam bine la toate nivelurile. Chiar îmi plăcea faptul că, deși mă consideram arătos, într-un fel convențional, nimeni nu se uita la mine atunci când eram cu ea. Avea picioare lungi și sâni mari, o față în formă de inimă și buze pline. Părul ei era castaniu-închis, dar și-l vopsea întotdeauna negru, și era aranjat în mod deliberat să pară ciufulit, ca și cum atunci se ridicase din pat. Tenul era impecabil și nu avea nevoie de machiaj, deși nu ieșea niciodată din casă fără să folosească creion negru. Am văzut bărbați care o fixau cu privirea în baruri și restaurante. Poate că le atribuiam sentimentele mele, dar privirile pe care i le aruncau mi se păreau flămânde și primitive. Mă făceau să mă bucur că nu trăiesc într-o vreme sau un loc unde bărbații de obicei umblă cu arme.

Călătoria noastră în Kennewick, Maine, fusese spontană, o reacție la plângerea Mirandei că de mai bine de un an nu mai fuseserăm undeva singuri. Am plecat în a treia săptămână din septembrie. Primele zile au fost senine și calde, dar în miercură din acea săptămână o furtună a coborât dinspre Canada, ținându-ne închiși în apartamentul nostru. Am ieșit doar ca să bem Allagash White și să mâncăm homar în taverna din subsolul hanului.

După ce furtuna a trecut, zilele au devenit mai reci și uscate, lumina mai cenușie, amurgul mai lung. Ne-am cumpărat pulovere și am explorat drumul lung de o milă de-a lungul falezei, care începea chiar la nord de han și continua între Atlanticul învolburat și țărmul stâncos. Aerul, până nu demult încărcat de umezeală și de mirosul loțiunilor de plajă, era acum proaspăt și sărat. Ne-am îndrăgostit amândoi de Kennewick, atât de tare, încât atunci când am găsit o bucată de pământ năpădită de trandafiri sălbatici care era de vânzare, aflată pe un promontoriu la capătul potecii, am sunat la numărul aflat pe anunț și am făcut imediat o ofertă.

Un an mai târziu, tufele de trandafiri fuseseră înălțurate, fundația fusese săpată și exteriorul casei cu opt camere era aproape gata. Constructorul pe care îl angajaserăm era Brad Daggett, un bărbat divorțat, solid, cu păr negru și des, cu barbișon și un nas acvilin. În vreme ce eu îmi petreceam săptămânile la Boston – lucrând cu un grup de proaspeți absolvenți de MIT¹ care creaseră un nou algoritm pentru un motor de căutare bazat pe un blog –, Miranda petrecea tot mai mult timp în Kennewick, stând la han și supraveghind munca la construcția casei, preocupată de fiecare dală și fiecare element de instalație electrică.

La începutul lui septembrie, am hotărât să-i fac o surpriză și să vin și eu la Kennewick. Când am intrat pe I-95 la nord de Boston, i-am lăsat un mesaj pe telefonul mobil. Am ajuns în Kennewick cu puțin înainte

de prânz și am căutat-o la han. Cei de acolo mi-au spus că era plecată de dimineață.

M-am urcat în mașină, m-am dus la casă și am parcat în spatele camionetei Ford a lui Brad, pe aleea de pietriș. Mini Cooper-ul bleu al Mirandei era și el acolo. Nu mai venisem aici de câteva săptămâni și m-am bucurat să văd că lucrurile avansaseră. Toate ferestrele păreau să fi fost montate, iar dalele de gresie cenușiu-albăstruie pe care le alesesem pentru grădina aflată în josul pantei sosiseră deja. Am ocolit casa către partea din spate, unde fiecare cameră de la etaj avea propriul ei balcon și unde o verandă închisă, de-a lungul parterului, dădea către o terasă enormă pavată cu piatră. În fața ei fusese săpată o gaură dreptunghiulară pentru piscină. Am urcat treptele de piatră ale terasei și i-am zărit pe Brad și Miranda prin ferestrele înalte ale bucătăriei, care dădeau către ocean. Am dat să bat în geam ca să îi anunț că eram acolo, când ceva m-a făcut să mă opresc. Stăteau amândoi sprijiniți de nou instalatele blaturi de cuarț, uitându-se pe fereastră către Golful Kennewick. Brad fuma o țigară și l-am văzut cum scutură scrumul, cu o mișcare scurtă, în ceașca de cafea pe care o ținea în cealaltă mână.

Dar Miranda a fost cea care mă făcuse să mă opresc. Era ceva în atitudinea ei, în felul în care stătea rezemată de blat, înclinată către umerii lați ai lui Brad. Părea total în largul ei. Am văzut-o ridicând o mână cu un gest firesc, iar Brad i-a strecurat între degete țigara aprinsă. Ea a tras un fum prelung, apoi i-a dat înapoi țigara. Nici unul nu s-a uitat la celălalt în acest timp și

¹ Massachusetts Institute of Technology

atunci am știut, fără nici o urmă de îndoială, nu numai că se culcau împreună, dar că probabil se și iubeau.

În loc să simt furie sau disperare, sentimentul meu imediat a fost de panică, să nu fiu văzut pe terasă, spi-onându-i în momentul lor de intimitate. M-am întors către intrarea principală, am traversat veranda, apoi am deschis ușa de sticlă și am strigat „Hei!” în casa care mi-a răspuns cu un ecou.

– Aici, a strigat și Miranda drept răspuns și am intrat în bucătărie.

Se îndepărtaseră puțin unul de celălalt, dar nu prea mult. Brad își stingea țigara în ceașca de cafea.

– Teddy, ce surpriză, a spus Miranda.

Era singura care îmi spunea așa, un nume de alint care la început fusese doar o glumă, căci nu mi se potrivea deloc.

– Hei, Ted, a spus Brad. Cum ți se pare până acum?

Miranda a ieșit de după blat și mi-a dat un sărut pe colțul gurii. Mirosea a șamponul ei scump și a țigări Marlboro.

– Arată bine. Mi-au venit dalele.

Miranda a râs.

– L-am lăsat să aleagă și el ceva și doar de asta îi pasă.

Brad a venit și el din spatele blatului și a dat mâna cu mine. Mâna lui era mare, cu nodurile degetelor proeminente, cu palma caldă și uscată.

– Vrei un tur complet?

În vreme ce Brad și Miranda mă conduceau prin casă, Brad vorbindu-mi de materiale de construcție, iar Miranda spunându-mi ce fel de mobilă avea să fie în fiecare loc, am început să mă îndoiesc de ceea

ce văzusem. Nici unul dintre ei nu părea deosebit de agitat în preajma mea. Poate că doar deveniseră prieteni buni, genul ăla de prieteni care stau umăr lângă umăr și împart o țigară. Miranda își exprima uneori afecțiunea fizic, luându-și prietenele de braț și sărutându-i pe prietenii noștri bărbați pe gură la venire și plecare. Mi-a trecut prin minte că era posibil să fiu paranoic.

După turul casei, Miranda și cu mine ne-am întors la Kennewick Inn și am mâncat de prânz la taverna Livery. Am luat amândoi un sendviș cu eglefin afumat și eu am băut două whisky-uri cu apă.

– Te-a convins Brad să te apuci din nou de fumat? am întrebat-o, vrând să o prind cu o minciună, să văd cum reacționează.

– Ce? a spus ea, încrețindu-și fruntea.

– Miroseai puțin a tutun. La casă.

– Poate că am tras un fum sau două. Nu m-am apucat iar de fumat, Teddy.

– De fapt, nu-mi pasă. Doar mă întrebam.

– Poți să crezi că e aproape gata casa? a spus, înmuindu-și un cartof prăjit în ketchup-ul meu.

Am vorbit o vreme despre casă și eu am început să mă îndoiesc și mai tare de ceea ce văzusem. Nu se purta ca și cum ar fi fost vinovată.

– Rămâi tot weekendul? m-a întrebat.

– Nu, voiam doar să vin până aici să-ți spun „bună”. Iau masa diseară cu Mark LaFrance.

– Contramandează și rămâi aici. Mâine s-a anunțat vreme frumoasă.